

Men nu hørtes der Trin i Stuen udenfor. Per havde akkurat faaet kastet sig tilbage i Stolen, da Neergaards lange Skikkelse viste sig i Døraabningen. Han bukkede høflig undskyldende; dog blev han staaende derhenne med Hænderne paa Ryggen, som tænkte han paa at gaa derind.

„Træd nærmere,“ sagde Fruen.

„Trænger De til Selskab?“ spurgte han paa en Maade, som Per ikke syntes om, — næsten brysk lød det.

„Ikke just det; men har De noget morsomt at fortælle, vil vi gerne høre det.“

„Aa ja, De og Hr. Ingeniør Sidenius sidder nu ogsaa her saa trøstesløst ensomt . . . saa ganske forladt af Verden.“

„Ja,“ sagde hun, idet hun med en mat Bevægelse slog sin Vifte ud og lagde sig tilbage i Sofahjørnet. „Det er trist . . . jeg er bleven træt . . . ganske ødelagt af Dansen og de mange Mennesker. Men De? Hvorfor danser De ikke? De er jo ovenikøbet saa stærkt engageret i aften.“

„Aa nej, Frue,“ — han besluttede sig endelig til at gaa derind — „nu tror jeg, at ogsaa jeg i dette stemningsfulde Mulm vil indøve mig i at sige Verden ret Farvel. — Tillader De?“

Han rullede en Stol hen til Sofaen fra den modsatte Side af den, hvor Per sad. De to kom derved til at sidde Ansigt mod Ansigt uden endnu at have hilst paa hinanden.

Fru Engelhardts Tunge fik paa engang yderlig travlt. Hun kritiserede Selskabets Sammensætning, talte om Souper'en, som hun til Gengæld roste stærkt, dernæst om forskellige af de tilstedeværende Damers Toiletter. Per sad og iagttog Neergaard og sagde ingenting. Heller ikke Neer-